

Název práce: Mobiliiář orchestřiště do budovy Vltavské filharmonie

Jméno autora: BcA. Kateřina Panošková

Typ práce: diplomová práce

Fakulta/ústav: Fakulta architektury (FA)

Katedra/ústav: designu

Vedoucí práce: MgA. Jan Jaroš

Pracoviště vedoucího práce: Ústav designu

Kateřina si pro svou práci vybrala téma, jehož kořeny můžeme nalézt v nedávné soutěži na Vltavskou filharmonii. Samotná stavba ještě nestojí ale již nyní vzbuzuje emoce a očekávání, neboť se jedná bezpochyby o jeden z největších a nejočekávanějších podniků financovaných městem Prahou. Je to pro projekt, který má za cíl jednoznačně propojovat lidi a prostor a čas.

S podobnými pohnutkami přistupovala Kateřina k návrhu notového stojanu, který se na konec sta hlavní předmětem její práce. Záměrem designu bylo spíše než způsobit revoluci, připravit menšími krůčky evoluční posun notového stojanu do kontextu 21. století. Pro mnohé z nás je stojanů na noty notoricky známým objektem, se kterými jsme se mohli setkávat jak při cvičení, tak při koncertech orchestrů. Po pravdě neznám žádného muzikanta, který by neměl alespoň jednu zábavnou, či negativní vzpomínku na tento typ mobiliáře, který dělá vše jen ne to, co po něm chcete. Tedy stabilně držel noty ve výšce a sklonu, jaký jste potřebovali, včetně bezpečného otáčení. Touto „cohcárnou“ trpěli především lehké skládací stojany, které již měli ledacos za sebou. Nové koncertní typy stojanů zase problémy s pevným nastavením výšky.

Zadání v sobě nese nádech budoucnosti a proto jsme jej komunikovali tak, aby se studentka zamýšlela do jaké míry bude ovlivněno, či bude ovlivňovat v budoucnosti způsob provozování klasické hudby nové záznamové a sdílené technologie? Na tuto otázku našla Kateřina odpověď při svých rešerších a návštěvách hudebních domů. Kladla za cíl sledovat a pochopit provoz před, při a po koncertu propojený se zázemím. Odpověď na využití nových technologií našla v Českých Budějovicích, kde jako první orchestr u nás používá při zkouškách a koncertech tablety po čtení notového záznamu.

Konstrukce stojanu se zabývá primární funkcí, tedy aby sloužil k nešení notového záznamu. Požadavkem byla na prvním místě stabilita, kterou Kateřina vyřešila zploštěním základny roznesené do třech nosných ploch. Díky plochosti základny odskočené od podlahy o necelý centimetr odpadá klasické zakopávání o zvýšené podnoží. Zároveň jsou plochy opatřeny gumou, aby jednak nepřenášely vibrace, ale také tlumily nárazy při manipulaci. Pro nastavení výšky zvolila Kateřina osvědčenou teleskopickou tyč s hrubším ovladačem, který usnadní zajištění v požadované poloze. Vrchol tyče je pak osazen rozšířeným prvkem kloubu s dotahovacím šroubem. Horní díl kloubu pak nese jen díl s kolenicí, která funguje jako univerzální prvek pro nešení několika typů pultíků. Tedy jak pro noty, tak tablety. Všechny díly od hlavice kloubu po pultík jsou záměrně vyrobeny z hliníku, aby se těžiště stále drželo co možná nejnižší. Korunou je pak perforovaná zadní stěna pultíku, která ale není samoúčelná. Vedle toho, že kulaté díry v řádcích odkazují na existující pultíky s pravidelnou strukturou, mají tyto díry vele odlehčení i plné prvky oválné i kulaté, které slouží pro magnetickou fixaci tabletu, který je tak spojen se stojanem a zajištěn proti pádu. Zvažovanou možností bylo i

propojení stojanu s tabletem za účelem průběžného nabíjení, ale to se ukázalo, jako komplikované a stran výdrže baterií tabletu, nepotřebné.

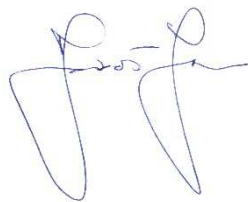
Konstrukčně i vizuálně splnil projekt očekávání. Přináší nové pojetí stojanu, které akceptuje jak používání klasické hudební literatury na papíře, tak již digitálně zpracované záznamy, do kterých je možné kdykoli činit záznamy. Rozměr pultíku minimalizuje jeho velikost, která je pouze ovlivněna velikostí el. zařízení. Prostor orchestru s hudebníky tak může působit vzdušněji a při videozáznamech koncertů se energie hudebníků lépe přenáší na diváka.

Velmi silnou stránkou projektu je akcentace detailu, která začíná tvarováním kloubků a končí hravou nepravidelnou strukturou pultíku který rozehrává podobně jako se vlní a nepravidelně proměňuje hladina Vltavy při odrazu světla, či oblohy.

Jedinou výtku, kterou bych k projektu měl, je absence alespoň naznačení řešení integrovaného osvětlení not v případě papírové verze. Rovněž bych uvítal větší rozpracování a obrazovou přílohu systému skladování konstrukcí stojanu. Jako dobře míněné doporučení bych pak zmínil výrazné sražení obvodové hrany roznášecí desky pod úhlem 45 stupňů tak, aby se co nejvíce eliminovala možnost zakopnutí.

Práci hodnotím i přes drobné výhrady jako kvalitně zpracovanou jak po teoretické, tak i praktické stránce. **Doporučuji ji k obhajobě a navrhuji hodnotit písmenem A.**

Vedoucí práce Jan Jaroš

Handwritten signature of Jan Jaroš in blue ink, consisting of stylized, overlapping loops and lines.